

# Jenny

# 1



## Úvodní plky

Přešlo již několik sluncí a lun od chvíle, kdy vyšel poslední Amitimes, kdy pár lidiček se zelenou košilí a s devítkou na rukávě brázdili krajinami českými. Ta doba je pryč a už nikdy se nevrátí zpět. Pryč je slavná pražská devítka, pryč jsou tábory na Měsíčních dubech, pryč jsou setkání se Spálonopoříčskými ve Frančíkovně za zpěvu „Kdož si kamarád, tak pojď si s námi hrát:ňaf, ňaf, ňuf, ňuf, haťapaťa, bleábr, cink“, pryč je střílení po Šípácích ze vzduchovky, ale i naše přátelství se Slůnětem a Marošem. Prohraný je věčný boj o klubovny. Pryč jsou lidi, co byli tak fajn. Odešli a nezůstalo po nich nic, než pár hezkých vzpomínek, několik stránek v kronikách. Ale něco zůstalo, něco, co se jen tak neztratí- stisk rukou, štiplavý dým z únorových ohňů nebo atmosféra prosycená pohodou lidí, co ještě drží na praporecích devítku. Možná si to ani nepřipouští, ale každý rok na vykopání přání, této prastaré a tradiční akce, kterou nenechali zaniknout, si to vždy uvědomím. Byl to právě Amites, co nám dal tuhle pohodu, a proto je mu a těm několika pohodovým lidem věnováno toto a případné další čísla tohoto časopisu.

Ale dost bylo senilních plků, je načase vrhnout se po hlavě do prvních stránek. Ovšem předem upozorňuji, že je třeba se obrnit náležitou trpělivostí. Rozhodl jsem se podporovat Tvé tvůrčí myšlení, a tak si budeš muset leccos domyslet, leccos nebude tam, kde má, leccos vůbec nenajdeš. Je to samozřejmě uděláno úmyslně, aby Ti nedegradovaly mozkové buňky a nebyl si jen pasivním odbíratelem informací. Je třeba ke čtení přistupovat aktivně.

Je to časopis o malých zážitcích několika velkých borců, tak trochu kronika plus něco k pobavení i něco k zamyšlení. Naše zážitky nejsou bůhví jak dobrodružné, ale všechny jsou opravdu prožité a pravdivé. Rád bych, aby si i ty přispěl článkem, povídkou nebo čímkoli jiným do obsahu (případných) dalších čísel. Motto časopisu není slovní, ale jsou to ty neuvěřitelně pozitivní, vysmátý opičky na titulce.

Takže přejí příjemné počtení a spoustu voleje nachcaneho v botách smíchy.

### Obsah:

Humrovy lapálie.....	2
Něco moudrých slov a cintátů.....	4
Zažili jsme.....	5
Zažijeme.....	7
Okénko do lyriky.....	9
Amulet.....	10
Jazykový štrúdl.....	11
Kuchařka paní Čvachtové.....	12

## Zažijeme

- 9.-10.11. Ekovandr nejspíš do Českého středohoří (možná to bude jen na jeden den)
- 20.-22.12. Vánoční vandr někam pod střechem
- 27.12.2002-5.1.2003 Silvestrovská paráda (Bosna nebo Ukrajina nebo Krušné hory)
- 17.-19.1. Tradiční výprava na Jestřábí horu za účelem vykopání přání
- 21.-23.2. Bobovandr (někam se sáněmi nebo s boby, dost možná pod stany, možná Lužické hory)
- 21.-23.3. Vítání jara
- 11.-13.4. Posázavská stovka
- Velikonoční vandr (sám ještě nevím, jestli pojedu, co škola a tak)
- 8.5. Memoriál Jeníka Jirase (přejezd Václaváku na běžkách, bobech, bruslích atp.)
- 16.-18.5. Vandr
- 23.-25.5. Hra (na víkend se třemi věcmi)

## Zažili jsme

### VYKOPÁNÍ PŘÁNÍ (18. -20.1.)

Letos stejně jako každý rok jsme vyrazili vykopávat přání.Ovšem letos již podruhé na celý lednový víkend.Byla dost extrémní zima a tomu jsem opravdu nebyl rád,neboť jsem si omylem vzal své školní kotníkové lodičky! První noc jsme spali v tradičním seníku,ovšem letos již zcela bez sena.Takže Olda spal venku , Máldr a Skřítek v jesličkách a já s Kaničkou na kulatinách, které tvořily nepravidelnou podlahu seníku. Noc nebyla zrovna moc košer. Připadal jsem si jak kdybych ležel na schodech.Kanička měl ráno v obličeji otisk suku,Olda byl úplně zmrzlý a Skřítek s Máldrem museli spát celou noc na jedné straně, aby se to s nimi neurvalo.

Ráno jsme vyrazili vykopat naše slovní přání, ale vzhledem k tomu, že jsem doma nechal lopatku, tak to nebylo zrovna moc košer. Nakonec jsme vymysleli malé šmé a udělali nad zmrzlou půdou oheň. No moc to nepomohlo, ale Olda nakonec obětavě vyhrabal pikslu s přáními holýma rukama. A jelikož program byl zcela nulový, tak jsme hned po zahrabání vyrazili dál, abychom nezmrzli. Skřítek tu znal jakýsi srub, žel ten byl již obsazen, ale

naštěstí nám byl vštěpen do hlavy plán k jakémusi kempu. Bylo to tam hodně dobrý, akorát mi celou noc sněžilo na palici, ale jinak fakt pohoda.

Ráno zase šlapem dál a nebýt toho, že se Skřítek smál až se poblíl (z toho dokonce jednou ve vlaku), tak by ani nemělo cenu dnešní den zmiňovat.

## VELKÁ FATRA (15. -22.2.)

Já, Olda a noční vlak Cassovia na Slovensko. Letos jsme, stejně jako vloni, vyrazili jen my dva. Kynžál nemůže, páč jel k babičce, Gobers chce být zpěvákem, a tak doma pilně trénuje a Cipísek se Špagim nemají dovolenou.

Vystupujeme už v Lubochni a chceme si cestu kapku prodloužit, abychom nebyli v salaši moc brzo. Jenže jsme k ní vůbec nedorazili. Prvním popudem byl Oldův výrok: "Tady to vezmem nahoru," a druhým výrok pro změnu můj: "Tady je to zkratka, tudy jsme tam coby dup." No zkratka to sice byla, jenže my s sebou neměli mačky ani cepín, a tak nám to po té skále šlo opravdu velmi pomalu. Nakonec jsme se tam ale dostali a o kousek dál zase sestoupili dolů. Ovšem netrvalo to dlouho a projevil se můj vrozený sedmý smysl ze všech možných variant vybrat tu nejhorší a i tu posléze nekompromisně ztratit. A mimo jiné i proto dnes spíme pod širákem, ale v opravdu krásném, hustém lese.

Ráno je trochu zima a já měl na levé tváři otisk buzoly, kterou jsem si v noci spletl s polštářkem, ale jinak bylo vše v pořádku. Identifikovali jsme místo a našeho výskytu a brzy se dostali na tu správnou cestu, po které jsme vyrazili dál. Také konečně přestalo svítit sluníčko a začal foukat příjemný víchř, a tak jsem mohl konečně nasadit běžky. Olda se asi nejspíš rozhodl přejít celou Fatru pěšky. Poté jsme našli také naši salaš, uvařili si a krásně se vyspali.

Další den jsme vyrazili na nejdelší úsek cesty a dokonce i Olda na běžkách. Nic zajímavého se nestalo, teda až na to, že jsem TURCH a skoro jsem se zabil při sestupu z Ploskej. Spíme v salaši pod Ploskou, ale dřevo tu opravdu není a moje věci rozhodně neuschnou.

Ráno jsem zjistil, že opravdu neuschly, vstali jsme pozdě, neboť máme dnes odpočinkový den. Jdeme hledat nějakou salaš, kde byl Olda před dvěma roky, ale nenašli jsme ji. Olda říká, že ji zbourali. Pak jdeme zpět na Ploskou (malej vejšlap) a kousek od ní do další salaše. Ta je sice trochu chatrná a dřevá, ale snad vydrží. Celý zbytek dne děláme dřevo. Je to opravdu výkon, páč je to tu pěkně vybraný. Nechápu na co tu jsou ty kamna, když první dřevo je až kilometr pod chatou. Začíná foukat velice slušný vánek (jak by řekla Míša Dolinová: "Byl to skoro orgán!") a já se celou noc modlil, aby neulítla střecha. Nakonec neulítla, ale začala hořet od nažhavené komínové roury. Než jsem Oldovi stačil říct, že je to stabilizované (viz Brtník), tak tam chrstnul náš ranní čaj. Na střechu se sice netrefil, ale aspoň udělal prevenci svým botám, na které šla hlavní dávka. Vše ale dobře dopadlo a Olda zpacifikoval nebezpečný požár sněhem. Taky jsem se divil, proč je v mém spacáku do -22°C zima. Až ráno jsem zjistil, že to bylo kvůli sněhu, který na mě napadal dřevou střechou.

Ráno vyrážíme na nejvyšší úsek naší cesty, ale fouká dost brutální vítr (orgán viz Míša). Oldova bunda s kapucí aquatex se drží, ale moje větrovka made in Ting Ťonhg je durch a mám zcela omrzlej ksicht. Nakonec se vracíme a sestupujeme na trochu jiném místě, než jsme původně chtěli. Přemluvil jsem Oldu, aby nasadil běžky, ale po ujetí 20 metrů je opět sundáváme a slaňujeme bez lana po zkratce, kterou jsem našel.

Poté už jen autobusem a vlakem, kde jsme se ještě naposledy pobavili, když jsme si inteligentně pokecali



s příslušníky hnutí punk. Byli to fakt pohodáři jeli načerno a přemlouvali nás, abychom jeli k nim do Punkovan.

### KRKONOŠSKÁ RAPSODIE (1. -3.3.)

To jsme si takhle jednou chtěli s Cipískem zaběžkovat do Krkonoš. Jenže on končil v práci až v šest večer a mě to také nějak haprovalo s časem, a tak se stalo, že už do Harrachova, kam jsme chtěli dojet, nic nejelo. Vyzazili jsme tedy pouze do Rokytnice nad Jizerou. Průvodčí, co nám vypisoval jízdenku ručo asi dlouho nezapomene, jak 40 minut vypisoval lístek a počítal kilometry. Nakonec jsme do Rokytnice vůbec nedojeli, páč nějaká trubka přehodila tabule s názvy stanic, a tak jsme v Jablonci, a dál šlapem pěšky. Cipísek je plný sil a já s běžkobotama se jen tak plácám pozadu. Obzvlášť výstup po jakési zmrzlé sjezdovce byl téměř nad moje síly. Asi ve dvě v noci jsme našli příhodné místo na stavbu stanu (vedle cesty a chaty takže se nemusíme bát medvěda) a začali ho stavět. Sundali jsme běžky a hned jsme se propadli po pás do sněhu, tak jsme je zase radši nandali a pobíhali tam v nich. Cipísek se po vyndání stanu tváří velice překvapeně a diví se jakou má barvu. Čte návod. Skončil u věty: „Nejdříve si stan postavte někde nanečisto, jen tak. Není dobré jej poprvé stavět někde na horách, v noci a při dešti,“ pak mu zhasla baterka. Začíná sněžit. Zarážíme první kolíky, ovšem mohutný porыв větru je lehce vytrhl a odnáší je i se stanem kamsi pryč. Neváhám a cválám na běžkách za ním, a nakonec jsem ho dostihl. Dávám dovnitř batohy, aby opět nechtěl dezertovat. Rveme dovnitř jakousi divnou skládací tyč, která se bohužel vevnitř zlomila nebo co, a nejde vyndat. No nakonec po různých peripetiích jsme (asi ve čtvrt na čtyři) dali stan dohromady alespoň tak, aby se v něm dalo spát, a uleháme. Dobrou noc.

Kolem sedmé mě budí Cipísek slovy: „Dělej, vstávej už je jedenáct!“ a tak vstáváme a balíme. Stan trochu vymrzl a teď drží dobře tvar. Až moc dobře, vůbec nejde složit. I to se po chvíli povedlo, a tak vyrážíme dál. Po čase jím ucházející, jde se nám docela dobře. Odpočíváme na Ručičkách, Cipísek si dává pivo a já nic, jen mu upíjím. Pak jedeme dál po hřebeni furt nahoru a dolů. Spíme prakticky hned vedle Špindlerovky. Tentokrát už působíme jako sebraný tým a stan je v mžiku postaven. Vaříme čočku s těstovinami a skoro půlku jsme museli vyhodit, jak to bylo hnusný. Cipísek mě v noci budí tím, jak poslouchá walkmana a různě si do toho zpívá nebo jen tak řve.

Budí mě tentokrát kolem šesté slovy: „Dělej už je deset.“ Bylo mi to trochu podezřelé, neboť všude byla tma, ale to jen kvůli tomu, že jsme se trochu proleželi a taky připadl nový sníh, takže jsme byli „zasypáni. Nakonec vyrážíme zpět směr Harrachov, protože počasí opravdu není dobré. Cipískovi omrzá tvář, ale odmítá si nasadit kapuci, protože nevidí. Pak chce jet někam dolu, ale vždy ho přemluví ještě na kousek další cesty. Už ne tak pod Velkým Kolem, kdy odjíždí kamsi do Polska. Myslel jsem, že tam má nějaké známé, ale jak jsem se později dozvěděl, tak neměl. Jenom mu tam někam spadl Walkman, který se mu ztratil. Nahoře zatím vichřice opravdu zesílila tak, že jsem vůbec nemohl jet. Při sjezdu z hřebene po jakési nehorázné ledovce jsem si ještě zarazil kostrč do břicha a předvedl několik dalších exhibičních tlamozadkopádů a v pohodě dojel domů.

### VÍTÁNÍ JARA (22. -24.3.) aneb víkend plný překvapení

Letos jsme se opět sešli na tradičním vítání jara, tentokrát ale v Hornopožárském polesí poblíž Jílového. Pozval jsem také dva své kamarády Pavla a Kozika. Pavel mě překvapil hned při svém příjezdu, a to tím, že přijel o hodinu dřív a úplně z druhé strany. Z jeho slov: „Nějak jsem zahaproval!“ mi bylo vše jasné. Po chvíli přijeli také ostatní statní: Sysel, Kanička, Máldr a Kozik. Počet nic moc, ale sestava výborná. Vylezli jsme až k našemu tábořišti, kde mě pro změnu překvapil Kozik, který si jen lehnul na zem a zabalil se do cely. Ovšem překvapením ještě zdaleka nebyl konec. Na řadě byl Kanička a ten měl v ruce žolíka! Ve sněhové sprše, která mě mimochodem také překvapila, si prostě lehnul na zem pod strom a tvrdošjně se odmítal schovat k Máldrovi. No a zakončil jsem to já, poněvadž jsem překvapivě postavil přístřešek s milimetrovou přesností tak, aby do něj co nejvíc foukalo, a tudíž tím pádem i sněžilo.

Ráno jsme vlastně ani nevstávali ráno, ale až v půl jedné. Při té příležitosti jsem si vzpomněl na Cipísku (viz jak můžeš spát patnáct hodin v kuse). Kanička a Kozik jsou durch, já mám sníh na palici a Sysel je překvapenější, že se mu jeden pes vyblil do spacáku. Začínáme pěkně zostra symponiádou paní Kadrnožkové, a to hned disciplínou paní Kadrnožková, což je parodie na finskou stezku. Fakt hustý, kdo nebyl, může jen litovat. Následovala disciplína Jonatán, čili rohlíková štafeta, kde dominovali favorizovaní Kanička a Kozik, kteří kvůli tomu ještě nic nejdli. V těsném sledu pak následovali disciplíny Rákosníček, čili projít bažinou se svázanýma nohama, což bylo nemálo hustý a pak Maggie neboli kdo se přitom nejvíce zasviní. Vyhrál Kanička, ale jen těsně přede mnou. Potom Bart a jeho otužování v řece, Líza a její báseň a vše jsme zakončili v hospodě disciplínou Homerovo pití piva-no spíž čaje. Vynikal Pavel. Asi v osm odjeli domů Máldr s Kozikem a zbytek vyrazil zpět do ležení. Mezitím napadly asi 3 cm čerstvého sněhu. Kanička mě opět zdrtil svým spacákem, který jsme nějak pod tou nadílkou ani nemohli najít. Ovšem moje věci na tom nebyli o moc lépe, a to byly pod plachtou-nechápu-sušíme-Sysel se směje.

Ráno už je takové tradiční-vstáváme ve dvanáct, všude sněh, Kanička durch a já taky. Pomalu jsme zabalili a jdeme do Týnce na vlak. Po cestě mě ještě naposledy překvapil Kanička, když na moji radu, aby si všichni pamatovali cestu, neboť tudy vede trasa brzké Posázavské stovky, Kanička odpověděl: „Klíšťata!“ Vrtalo mi to hlavou a požadoval jsem proto vysvětlení. Bylo prosté: „Na minulý stovce jsem jich měl pět. A pak limeskou boreliózu!“ tak už vím proč s náma Kanička rok nikde nebyl! Ve vlaku bylo už vše v pohodě a průvodčímu ani nevadilo, že jsme jak banda prasat.

## JENÍKŮV MEMORIÁL (8.5.2002)

Tak letos již potřetí beru ze sklepa běžky na začátku května. Rodičům jsem musel říct, že si je jdu nechat vycentrovat na zimu. Oteplováky a pumpky s teplými podkolenkami jsem už obhajoval hůř. Ovšem na čepici a rukavice se šálou už vysvětlení prudkého ochlazení nestačilo. Máti chce volat doktora, a to tak, že zprudka. Táta se směje. Radši spěšně odcházím k metru, kde jsem zdrojem všeobecně bujarého veselí.

Ve spodní části Václavského náměstí už čeká spousta čumilů, ale letos také několik statečných běžců: Kanička, Mokrouš a Gobers pojedou na běžkách a Sysel na bobech. Vyrážíme kupředu směr Národnímu muzeu. Katka Neumannová (to je můj nový pseudonym)(komu to stále nepálí, tak jsem to já) se zatím drží pozadu a řídí se vyhláškou silničního zákona (§ 54, odstavec 3: „...Osoba pohybující se po chodníku na lyžích, kolečkových bruslích apod. nesmí překročit rychlost chůze.“), ale mohutný finiš si nechává až na cílovou rovinku, kde všechny předežene a závod vyhrává. Dlužno ale podotknout, že soupeři sportovně počkali nad schody, kde měla Katka nebyvalé problémy se stromečkováním svahu. Místo čestného kolečka sjíždí tyto problémové schody ne Syslových bobech, které s ním posléze mění za své běžky a Sysel pokračuje ve štafetovém závodě.

Akce byla letos opravdu vydařená a dokonce jsem zaslechl, že za rok to někdo dá na bruslích. To jsem teda zvědavěj!!!

## Zažili jsme–krátké zpravodajství

### POSÁZAVSKÁ STOVEČKA (26. –28. 4.)

Letos proběhl o tomto datu již 2. její ročník. Tentokrát se jí zúčastnilo 7 lidí: Ringo, Kanička, Olda, Máldr, Šerpa, Kynžál a můj spolužák Pája, jenž to skrečoval už v sobotu, lébrž kanady opravdu nejsou vhodnou obuví na akci takového kalibru. Šerpa, velké překvapení letošního ročníku, došel až do Českého Šternberka, Máldr, Olda a Kanička do Ledče nad Sázavou, já do Horní Ledče a Kynžál, zasloužilý to borec, až do Smrčné.

Styly chůze byly značně rozličné, někdo chodil spíž v noci, někdo vstával v pět, někdo za chůze i jedl, někdo šel skoro do Benešova, někdo si zkracoval tunelem, jiný se ztratil do Mělníka, ale všichni byli úplně hotoví a podali maximální výkon. Takže se sejdeme zase za rok, abychom se pěkně a zdravě zničili na posázavské stovce.

### RAFTY (5. –7. 4.)

Opravdu jen krátce a pro pořádek, lébrž se nic zvláštního nestalo, teda kromě toho, že jeden borec vypadl z raftu (duben sněh), což asi nebylo moc košer. Tady je fonetický přepis našeho slovního pokřiku:

My zme tým  
Margarýn  
Sjedeme i Rýn  
S námi není žádný šprým  
To je pěkný rým

### KOLA (30. 4 –1. 5.)

Také tato akce jen velmi krátce, lébrž ani ta nevynikala žádnou zajímavostí, o které možno by bylo psát, teda až na to že jsem si pěkně zprasil své zánovní kolo a že akce byla charakteru nočního.

### HRA (31. 5 –2. 6.)

Myslíš si o sobě, že seš drsněj jak Rambo III, že bys zvládl skoro všechno, že seš silnej fyzicky i psychicky? Chybí ti něco v dnešním všedním, zbytečnostími přeplněném světě? Seš schopen snášet zimu, hlad, žízeň, psychickou i fyzickou zátěž? Jestli ano, tak určitě pojď do naší hry. Je to jenom malá ukázka toho, jak bychom také mohli dopadnout. Jenom zlomek toho, jak se žije nebo spíž přežívá jinde na světě. Přijď. Budeš bojovat o holý život s drsnou přírodou, budeš brečet, že chceš zpátky k mamince pod sukni. Zjistíš, že seš jenom měkké, rozvařené, žluklé, páteční másílko, že seš jenom bublinka, co vyšla rybičce z tlamičky, když si brkla, v nekonečném oceánu vody... Tak přijď jestli ti strachy nezměknu už teď...

**Pravidla:** Každý, kdo se chce zúčastnit naší hry, necht' splní tyto dvě základní podmínky: Přijít na Smíchovské nádraží (neboli Chechták) 31.5. v hodin a sebou mít jen tři věci+určitou sumu peněz (viz níže)+klíče od bytu+junior pas nebo kartu Z

**Poznámky:**

1. Mezi výše zmíněné tři věci se nepočítá oblečení, co máš na sobě, ale věci po kapsách už se započítávají
2. Věci jako např. KPZ se nepočítají jako jedna věc, ale jako součet věcí uvnitř, ale na druhou stranu věci, co k sobě neodmyslitelně patří jako např. spacák s obalem apod. se počítají jako věc jedna
3. Jídlo se také počítá mezi tři věci. Takže vezmeš-li si chléb, sýr a salám nesmíš už mít nic jiného.
4. Věci, které vysomruješ nebo vybufetíš po zahájení hry se nepočítají
5. Budeš-li mít s sebou nějaké zvířátko, které k tobě nebude nijak poutáno (vodítko, klec, pouta aj.), tak se nepočítá za předpokladu, že nebude snědno, zabito, prodáno, měněno, sexuálně ani jinak zneužito. Avšak bude-li

- k tobě vázáno pak se počítá
- 6.Nesmíš zpeněžit,vyměnit ani zneužít žádnou část své výstroje nebo těla (promiskuita atd.)
- 7.S sebou nesmíš mít víc peněz než je dáno pravidly (níž), mobilní telefon, klíče od auta, srubu, seřfu, různé peněžní karty, auto no prostě věci,jenž by ti výrazně pomohly
- 8.Počítají se také hodinky a různé náramky a řetězy(náramek, který by se sundáním zničil, je možné si nechat stejně tak i náušnice, pírsing, tetování nebo gumičky do vlasů,ale vše musí být řádně připevněno na těle majitele
- 9.Pořadatelé si vyhrazují tyto práva: zhodnotit, které věci přijmou a které nemilosrdně odmítnou,řeší všechny spory ohledně pravidel,mohou kohokoliv vyloučit a tím pádem vyhrát všechny ceny, jejich slovo platí a nemohou být bití

Peníze: Držitelé karty Z si vezmou 145 Kč, junior pasu 100 Kč a ostatní 230 Kč. Nic víc,nic míň.Peníze mohou být použity pouze na cestu!!!

Motto: Nejlepší způsob, jak přežít, je přežít  
John J. Rambo III

Úkoly: 1.Vrátit se v neděli 2.6. na Chechták v 17:00  
2.V sobotu jít přibližně hodinu bos  
3.Vymyslet,realizovat a přemluvit náhodného kolemjdoucího k HECu  
4.Přinést něco zajímavého(samorost,něco nalezeného nebo zbuflého...) a ne abyste zas někde něco urvali  
5.Zkuste někoho rozesmát( něčím jiným než tím hecem)  
6.Udělejte alespoň jeden dobrý skutek

Dotazy: na tel.:02/81917887

...tak tohle je podstata této akce. Sešli jsme se přesně podle plánu v 15:30, ale ne na Chechtáku, lébrž na hlaváku, prté je to výhodnější. No a jelikož jsme byli pouze čtyř, tak jsme se ani nedělili, a vytvořili jedno čtyřčlenné družstvo. Jako cíl určení jsme si vylosovali Veselí nad Lužnicí (130 km). Koupili jsme si tedy lístek za 70 českých a ještě nám zbylo 30 korun. Sysel je fakt hustej borec, místo spacáku si vzal štangli salámu a pak má ještě chleba a obal od spacáku. Za to má u mě dva tvrdy navíc. Pak se na nás přišel podívat Olda se Švestkou. Švestka očividně nevěří. Smějeme se Syslovi. Vlak má zpoždění, ještě než se vůbec dal do pohybu, a tak začínám jíst chleba dokud je čerstvej. Syslovi přestává chutnat salám a tak ho radši dává psovi. Sedíme ve zhola posledním vagóně v uličce a krátíme si čas, ve kterém nám naskakuje větší a větší zpoždění tím, že otvíráme dveře na úplně neskutečně a nelidsky zapáchající hajzl a takto vzniklý smrad pouštíme do vlaku. Jak málo stačí a máme zcela vysmáto. Švestka nevěří s kým se to Olda stýká. Nakonec jsme přeci jen odjeli do Veselí, kde byla započata akce koš, která spočívala ve vybufetění si flašky na vodu. Dokonce jsme našli dost dobrý boty, které jsem si chtěl vzít, ale nakonec jsem je tam nechal, lébrž zcela nehorázně rychnily. Vidíme ceduli s nápisem Praha a tak se smíchem na rtech odcházíme přesně na druhou stranu. Pak podél Lužnice. Je to tady samý komár, bažiny a kopřivy. Za chvíli brodíme nějaký brčál. Lesík na spaní zatím v nedohlednu, což poněkud hapruje, bereme to tedy skrz pole k něčemu co vypadá jako lesík, kdesi za obzorem. Přes pole pak jdeme ještě asi čtyřikrát z čehož se mi chce poněkud zvratkat. Nakonec jsme přespali v jakémisi dost pofidérním remízku. Je tady brutální komáří teror, že se ani nedá spát.

Ráno vyrážíme dál směr domov, ale Sysel se po včerejší noci bez spacáku zapškl a dnes už prý s námi přes noc nezůstane. Jíme furt chleba a Sysel už k salámu jenom čuchá a dokonce nám i nabízí. Salám ale odmítá už i jeho pes. Po chvíli cesty jsme našli houpačku u rybníka, a tak jsme se zhoupli. Já jsem se ale bohužel na břeh nevrátil suchý, lébrž jsem tam zahučel. Ale nakonec tam dobrovolně naskákali i ostatní.

Ze Sezimova Ústí jedeme načerno městskou hromadnou do Tábora, odkud Sysel prchá domů, za což jsem mu strhnul jeden tvrd, který jsem mu hned zase přičetl za salám a chleba, jež nám tu nechal. My ostatní (Mokrouš, Pája a já) vyrážíme po silnici dál. Není to zrovna moc košer, a mimo jiné i proto mi naskočil dost nepříjemný puchýř. Už nemůžu, chce se mi zvratkat. K večeri je pro změnu chleba a Syslův salám. Opět se mi chce zvratkat. Už nemám žádné jídlo (chleba), no co nějak bylo, nějak bude.

V neděli už jsme jenom šli a šli. Pak sedli na vlak, něco zaplatili a něco dojeli na černo.



## NĚCO MOUDRÝCH SLOV A CINTÁTŮ

Ihalmiuté (Eskymáci) byli snad jediní, kteří oplývali tím, čeho mají nadbytek jen ti nejbohatší-časem

My běloši, nikoli sami Eskymáci, jsme odpovědní za zničení jejich potravy- Karibů, mrožů, tuleňů, neboť jsme do jejich rukou vložili prostředky k masovému vyhlazování zvěře. Vůbec jsme se nesnažili ukázat Eskymákům, jak mají této ničivé síly používat; naopak jsme jim byli ve vybíjení lovné zvěře sami příkladem. K bezvýchodné situaci, v níž se Eskymáci ocitli v roce 1951, došlo především v důsledku našeho zásahu a uplatněním našich sobeckých zájmů.

Domníváme se, že misionář stojí mnohem výše než lékař- a co je hlavní, má být na prvním místě. Pro Eskymáka je mnohem důležitější, aby se dostal do nebe, než abychom jej léčili na tuberkulózu.

(to vše z knihy Faleye Mowata- Lidé v zoufalství)

„Snad se sem nechceš vrátit?“ otázal jsem se Děrsua. Zavrtěl hlavou. Zeptal jsem se tedy pro koho zde ve srubu nechává rýži, sůl, zápalky, dřevo a březovou kůru.

„Nějaký lidi chodí,“ odpověděl Děrsu, „srub najde, suché dříví najde, jídlo najde- nemůže se mu nic stát.“

„To je starý lidi,“ vyjádřil se o vepři s tesáky, „ten se k jídlu nehodí, maso páchne.“ Překvapilo mě, že Děrsu nazývá vepře lidmi. Zeptal jsem se ho na to.

„To všechno stejně lidi,“ prohlásil, „jen košile jiná. Umí napalovat, umí se zlobit, rozumějí všemu. Stejně jako lidi...“

„Moje myslí tak: země, hora, les- stejně lidi. Teď potí. Poslouchej...dýchá jako lidi...“ a vykročil znovu vpřed.

„Jé, to je ale krása!“ zvolal jsem unesen

„To je nejhlavnější lidi,“ řekl mi na to Děrsu a ukázal na slunce. „Jeho zmizet, všechno kolem zmizet!“

„Rrrr...“ ozvalo se v nočním vzduchu. Pojednou Děrsu prudce vstal. Myslil jsem, že chce vystřelit. Jak veliký byl však můj údiv, když jsem uviděl, že nemá v rukou pušku, a když jsem uslyšel řeč, kterou oslovil tygra: „Dobře, dobře Amba. Nemusí se zlobit, nemusí... To je tvoje místo. Naše to nevěděl. Půjde hned na jiné místo. V tajze je místa mnoho. Nemusí se zlobit...“ Děrsu stál s rukama napřaženýma ke zvířeti. Pojednou padl na kolena, dvakrát se poklonil až k zemi a začal cosi šeptat ve své mateřštině.

„Není třeba střílet,“ zarazil ho Děrsu, „ta nikomu nepřekáží. Vrána chce taky jíst. Přišla podívat lidi, nebo ne. Nemůže jíst, uletí. Naše odejde, ona skočí na zem, co zbude sní.“

Při večeři jsem hodil kousek masa do ohně.

„Proč hází tvoje maso do ohně?“ zeptal se mne káravě, „jak může marně pálit maso. Naše zítra odejde, jiní lidé chodí a snědí. Hodíš maso do ohně a je po něm.“

„Kdo sem zítra přijde?“

„Jak kdo? Mýval chodí, jezevec nebo vrána chodí, když myš nechodí mravenec chodí. V tajze mnoho různých lidí!“

„Moje tu sedí jak kachna. Jak může lidi sedět v bedně (ukázal na strop a stěny pokoje)? Lidi musí stále chodit na hory, střílet.“ Děrsu se odmlčel, stýskalo se mu po svobodě...

(pro lepší pochopení MOJE=JÁ

TVOJE=TY

NAŠE=MY)

(vše z knihy Horký dech tajgy-Vladimír Klavdijevič Arseněv)

# Humrovy lapálie 1

Aneb

Ako bol Hemr na Slovensku

Z Prahy som vyrazil hneď po raňajkách, a do Ružomberoka som tedy dorazil v pozdajšom popoludní. Rovnú som zamiaril na chrbát Veľkej Fatry. Oblaka nevyzerala práve prívetivo, a tak som išel spať do voľakého malúčkeho senníka. Nevyspal som sa zrovna do rúžova, prťe okolo chodila jakási čudná zvěrina alebo osoby, či čo ja viem kto to bol. A já bol na opliatku pekne zosratý. Uklidňoval som sa tim, že som náňho revotal: „Jirasi, seš trapný ako čučoriedka na poláre! Já sa ťa nebojím!“; ále abych povedal právdu, moc to nepomáhalo. Nakonec som noc v poriadku prečkal a vyrazil som ďalej. Keď som bol v triku bola mi zima, a keď som si obliekol sveter bolo mi zás teplo a rosil som sa, takže som sa poriad obliekal a zvliekal. Ináč bola cesta dost monotónna, až na to, že som sa asi päťkrát ztratil. Až výstup na chrbát Rakytovej bol záujmavý. Výhľady neboly až tak ďaleké jako som čítal vo vrcholovej knihe, ále keď som poriadne zašvidral videl som si aj na špicu nosa. Chciel som si tu odpočinúť, ále hneď ako som si zvliekol batožinu, primrzla mi zpotená košula k zádom, a proto idu hneď zás ďalej. Situácia sa opakuje aj na Ploskej. Už opravdu nemožem. Našťestia som našiel hneď za Ploskú betálnú salaš aj s kamienkami a palandami. Bohužiel som sa zás nevyspal, vietor totiž trieskal okenicú o stenu a v posteli boly ešte naviac blechy.

Ráno som vyrazil ďalej po chrbáte Krížnej. Cesta bola dost fádna. Trochu pršalo, trochu aj sněžilo, mrzly mi prsty od noh a ke všemu bola ešte hmľa. Ako som tak išel dole potkaval som lidi, čo šli zás hore, ále ako zbádali moje zasnežené vlasy hneď obracali naspäť. Spal som v akejsi cháte na pôdičke a tentokrát som sa vyspal hoci aj dobre (až na ty blechy z minulej noci).

Ráno som sešiel do Harmaneca, ale vlak jel až za tri hodiny a trochu pršalo, a tak som sa išel pozerať do budovy s nápisom :VÝČAP PIVA. Chciel som si dať jenom jedno pivo, ále bola tam tak fešná číšnica s takou fešnou cérkou, že som tam zostal o vela dlhšie. Našťestie mali v jednu polednú prestávku, a tak ma vyhodili, ále aj tak už som trochu podlomenný. Vlak som stihl načas, ále kedy som sa chciel jít vychcať, tak bola tma. Boli zme totiž v peknelne dlhom tuneli. Nechciel som vyzerat ako debil, a tak som sa tam zatvoril a dle svojich hmatových buňok som začal hľadať misu. Našiel som ju, ále keď vlak vyjel z tunela von, zjstil som, že som sa až tak netrefil. No nic stane sa i v lepších rodinách!

Dojel som až k Súľovskym skalam a vyrazil do strmého kopca. Už sa začlo stmievať a já nemohol náisť miesto na spanie. Nikde, ále opravdu nikde tu nebol ani kúsok rovného miesta. Všude jen skaly a strže. Nakoniec som našiel akýsi kompromis a dokonce sa mi podarilo postaviť, dost chatrně, ale preca, prístrešok. Opět ma strašily akési zvuky, ale všetko som si odůvodnil: To nič to je len ježok, to je vietor, to nieje medveď, ovšem tiché ťukání dvuch želez som nevedel odůvodniť inak ako že je to duch mrtvého horolezcu, co se tu zabil. Našťestie všetky zvuky prestaly (teda krome húkání výra) a boly nahrazeny šumivým hukotom dažďa. Prší dost brutálno, cietim ako sa na mojom chatrnom prístreške vytvárá jazero. Chciem ho vylit, ale zrovna vo chvíli keď som sa o to pokúšal, vypadol jeden kolík za svojho postavenia a celé jazero sa na mňa vylilo. Nieviem, čo mám robiť, viem sa akorát smat.

Ráno som samozrejme celý mokrý. Všude sú slimáci, všetko je osliznuté. Chce sa mi z toho zvratkať. Sú dokonce aj v botě a nemôžem ich vyhodit. Balím sa a začíná opet pršať. Odchádzam a lije tak, že sprcha je šúviks. Súľovské vrchy sú naozaj krásne, ale keď nelije. Samozrajmě je nasnade otázka: „Prečo si ta trubka nesobrala pončo?“ odpoviedť je viac ako jednoduchá: „, Pretože ho ten debil nemá!“ Asi po sedmi hodinách pochodu túhle pohodu začínám vážne uvažovať o cestě domov, a to ešte dneska. Našťiestia som našiel senník plny sena, a tak zde prečkám ešte jednu noc. Lehám si do sena a neskoro usienam (16:00). Ale asi tak v osem hodín sa zas budím. Je mi totiž zima, ale nemam už nič suché, aj spacák je mokrý.

Pres noc i ráno ide zás dažď, a tak balím a odchádzam na autobus a následně späť domov. Cesta bola dobrá. V Trenčianskej Teplej som si dal v bufete obed a dve piva a odjel do Vlárského průsmyka, odkud mi mal jet za tri minuty expresný vlak až do Brna. Ale na nádraží stála len jedna lokálka, na které bolo opravdu napisáno: EXPRES VLÁRA. Pak zme ešte môseli prestúpiť na náhradnú autobusovú dopravu, ale bola tam fešná provodči, a tak mi to naozaj nevadilo. Z Brna ide vlak až po pôlnoci, a tak som išel do hospody. Nie že bych chciel chlastať, ale potreboval som sa vychcať a vysrať, ale nakoniec som tam zostal trochu dlhšie než som chciel a frknul mi vlak. Našťestia jede hneď ve dve ráno ďalší. Je dost plný, ale nič sa nedeje, usnul som aj v uličke.

## Kuchařka paní Čvachtové

Humrova týdenní dieta aneb jezte jako dvouleté dítě:

### DEN PRVÝ

Snídaně: Míchaná vajíčka a topinka s džemem. Sněz dvě sousta vajíček (naber je prsty, budou ti lépe chutnat) a zbytek hod' na zem. Jednou si ukousni topinky a zbytek džemu si rozmaž po tváři a po oblečení.

Oběd: Čtyři pastelky (na barvě nezáleží), hrst rozmačkaných a poplivaných chipsů a sklenice mléka (třikrát si usrkni a zbytek obratně převrhni).

Večeře: Čokoládová tyčinka, dva desetníky a čtyři doušky zvětralého piva, nalezeného na schodech obchodního centra.

Zákusek před spaním: Opeč si topinku a hod' ji v kuchyni na zem.

### DEN DRUHÝ

Snídaně: V kuchyni zvedni suchou ztvrdlou topinku z podlahy a dojez ji. Zapij polovinou lahvičky vanilkové příchuti do pečiva, případně douškem stolního oleje.

Oběd: Polovina fialové rtěnky a cigareta (sníst, ne vykouřit). Zajež kostkou ledu.

Sváča: Chvilí olizuj lízátko a pak ho upust' venku do prachu. Zdvihi ho a olížej do čista. Vrat' se s ním domů a hod' ho na koberec.

Večeře: Kamínek nebo fazole (strčit do nosu). Vylíj kolu do bramborové kaše a jez vidličkou.

### DEN TŘETÍ

Snídaně: Dva lívance s marmeládou. Jez prsty, které si mezi jídlem utírej do vlasů. Láhev mléka-polovinu vypij a do zbytku narvi lívance. Po snídani odlep z koberce lízátko, olížej ho a hod' na gauč.

Oběd: Tři zápalky, sklenice mléka, chléb a nutella. Mléko vylej na podlahu a vylížej.

Večeře: Miska zmrzliny, chipsy, trochu vína a káva.

### DEN ČTVRTÝ

Snídaně: Čtvrt tuby zubní pasty (libovolná značka), dvě sousta mýdla a oliva. Vločky zalij mlékem a posypej cukrem. Když změknu, vypij mléko a vločkami nakrm psa.

Oběd: Vylížej s podlahy vločky, které zbyly po psovi. Najdi lízátko, a dojez ho. Žvýkačku, co je schovaná vevnitř nalep na okno.

Večeře: Talířek špaget s čokoládovým mlékem. Rozžvýkané maso nech na talíři. Jako zákusek je možné pozřít dva chlemtý opalovacího krému.

### DEN PÁTÝ

Snídaně: Rozsypej na posteli krabičku lentilek a důkladně je rozšlapej na prostěradle. Pak to všechno polij červeným lakem na nehty a sněz.

Oběd: Pořádne se poškrábej na zadku a neomytou ruku dej ocucat kamarádce. Druhou mezitím důkladně žužlej sám(a). Odlep žvýkačku z okna a nalep si ji do vlasů.

Večeře: Okousej pelargónie na balkónu, můžeš ochutnat i kus hlíny, tím nic nezkazíš. Zapij vodou z květináčů. Zbytek pelargónií vytrhej a hod' do akvária želvě, ať z toho taky něco má.

### DEN ŠESTÝ

Snídaně: Vystříhej si žvýkačku z vlasů a spolkní ji. Pozři tři hliněné kuličky a jednu vdechni. Neudus se!

Oběd: Uvař si krupičnou kaši. Ale jelikož jsi strašně unaven(a), tak ti hlava dvakrát spadne do talíře. Obličej si utři do psa a talíř obratně zvrhni na koberec a rozbij.

Večeře: Dobrou a ztvrdlou krupičnou kaši vykousej psovi z kožichu, zapít je možné párkem. Zbytky vyhod' z balkonu (je třeba se trefit na sousedův balkon).

### DEN SEDMÝ

To je odpočinkový den. Sedíš a připravuješ se na další týden s touto dietou. Dle zavedeného postupu můžeš také obměňovat ingredience. První výsledky se dostavují již po 15 týdnech. Přeji úspěšné hubnutí.

(nápad ukraden z časopisu Výběr-upraveno)

### Oldova lehká lesní rýže na hniličko:

Připravíme si jedno balení předvařené nebo nepředvařené rýže. Obsah balení vsypeme do studené vody a dobře promícháme smrkovou nebo jinou větvičkou, aby se netvořily hrudky. Ešus s rýží položíme na malý, střední nebo velký plamen. Mícháme. Občas nenápadně přihodíme nějaké to jehličí nebo listí nebo něco v tom smyslu. Až voda zteplá tak, že v ní už neudržíme ruku, tak vyndáváme a výbornou křupavou rýží podáváme třeba s bramborovou kaší nebo s t'ongovou polévkou. Je-li rýže nepředvařená, můžeme vodu i povařit, ale ne víc než tři minuty a dosáhneme stejného efektu. Dobrou chuť! Náš tip: nejlépe chutná Oldova rýže s Kynžálovou topinkou (recept uveden v příštím čísle) a se stroužkem česneku.

## Okénko do lyriky aneb kanální otvory

Bývalí skauti a většinou lidi vůbec jsou navenek šílení slušníci a tu hrubou a drsnou stránku osobnosti tutlají někde uvnitř pod rouškou hezké, voňavé a učešané lidské schránky, a proto jsem pro vás všechny připravil tuto stránku, kam mi samozřejmě můžete posílat své oplzlé a prisprostlé básně, protože člověk by to v sobě neměl dusit, ale měl by to vhodně ventilovat. Tady je pro vás typ, jak by to mohlo vypadat. Zároveň je to i taková malá soutěž. Cílem je prodlužovat pořád dál a dál tuto báseň.

### Báseň prdel

Máme doma kohouta,  
ten nám sere do kouta,  
potom máme slepice,  
chčijou jako opice,  
taky máme krávu,  
ta posrala si hlavu,  
potom máme kočku,  
ta sere jen trošku,  
ale máme i vorvaně,  
a ten sere ve vaně,  
potom máme prase,  
v chlívě sere zase.  
A ty ovce to jsou kusy,  
hovna jako autobusy.  
Koupili jsme králíka,  
K sousedům nám utíká,  
u sousedů na dvoře,  
vysral se tam na kuře,  
kuře leží rozplácly  
A kvočna to oplácí.  
A když spustí kobyła,  
hoven celá mohyla

(Lád'a, Jirka ml. a Jirka st. Hemerovi)

### Balada o hovnech

Čerstvé hovno to je vůně,  
kdo je nemá, těžce stůně.  
Na hovno si pozor dávej  
když je pěkné, tak si zdravej!!  
(Jirka Hemer st.)

### Smolař

Vyjel jsem si do přírody,  
užít si duševní obrody.  
Večer dělám v lese oheň.  
To je síla, to je výheň.  
Asi sedím trochu blízko,  
protože mi trochu vzplálo tričko.  
Slyším kroky, slyším hluk,  
ne, to není hodný kluk.  
Flintu v ruce, péro na klobouku  
a za ním pes skáče přes zelenou louku.  
Toho nemám rád, to není můj kamarád.  
Hned občanku chce mi brát  
a diví se, že v první zóně chtěl bych spát.  
Nevím, co to znamená  
a беру nohy na ramena.  
Řvu na něj, ať nedělá randál  
nebo rozhodím mu sandál  
a taky že je to sociál  
a on za mnou kulku posílá:  
„Nedělej tu, holobrádku, céres  
a radši už sem nikdy nelez!!“  
(Lád'a Hemer)

## Amulet

Bylo něco kolem sedmé hodiny večerní a slunce už bylo dávno schované za oponou tmy. K vrcholu nám zbývalo asi 200 metrů ostrého převýšení a poté ještě kus k chatce. Rozhodovali jsme se, jestli jít dál nebo přestat tu. Jenže vzduchem se neslo zlověstné burácení a za chvíli začal létat sníh ostrý jako jehličky, takže tohle by naše stany rozhodně nevydrželi. Šli jsme proto dál. Šli jsme hodinu. Dvě. Tři. Nic. Jen tma a uši drásající rachot, který svíral naše nitra sklíčovými nicotou. Bylo mi tak nějak nepopsatelně úzko. Tak úzko, že jsem ani polknout nemohl. Už, už jsme mysleli, že jsme nahoře, když tu následoval další výšvih. Začínají nám tragicky ubývat síly. Moc dlouho nevydržíme. Někteří lidé drtí skrz zuby kletby, jiní zas motlitby... Jedenáct hodin... Už nemluví nikdo. Ostrý sníh znecitlivěl naše tváře a pohřbil všechna slova pod příkrov nejistoty. Jen vzadu kdosi pofňukává... Nikdo už se nesoustředí na nic jiného, než položit nohu do stopy vyšláplé člověkem jdoucím před ním. Údy nám těžknou a mozek přestává pracovat. Vichřice nabývá na síle a posílá naše stopy do říše zapomnění. Není vidět ani na krok. Kdosi ve předu vytahuje prádelní šňůru. Kdysi jsem se smál Rychlím šípům, že ji používali. Ted' jsem se jim hluboce a upřímně omlouval. Každý se jí chytil jak záchranného stěbla. Ona nás spojuje. Nikdo se jí nechce pustit, nikdo nechce zůstat sám...

Všem se chce spát, ale nesmíme si dopřát odpočinku, stoupáme dál.. Musíme hory mají své zákony, Matka Příroda má své zákony, své neměnné zákony. Platí pro všechny bez výjimek, bez slitování. A kdo je chce obejít, překročit, přepsat se zlou se potáže. Co je člověk, který si velkoryse říká „pán Země“, proti těmto horám, proti přírodě? Nic! K čemu jsou mu tady jeho peníze, jeho „moc“, jeho zbraně. Tady přežije jen ten kdo překoná sám sebe!

HURÁ!!! Konečně jsme našli tyčové značení. Naše psychika hodně vyrostla, ale s ní jako by narostla také síla vichřice...uragánu. Posledních pár metrů. Tady to přece musí být. Vítr nás donutil si lehnout a doslova se plazit píd' po pídí. Najednou se bouře utišila. Rychle a nečekaně. Asi se jen nadechuje, aby sfoukla nepořádek ve své světnici. Všude je ticho. Strašné hrobové ticho. V takovém tichu není místa pro život, je horší než tisíce hromů a blesků. Všichni stojí a nehnutě koukají na zem. Kamenná podlaha dokazuje, že tu kdysi opravdu stála chata. Hledám v očích svých druhů nějakou podporu, naději. Ale nenalézám nic než beznaděj a zmar. Pryč je ten zvláštní třpyt a lesk, který je zdobil. Tři lidé se zhroutili na zem. Tiše a bez hlesu. Chce se mi brečet, ale nemám na to sílu. Hrdlo mám sevřené, že ani polknout nemůžu, ale brečet nejde...

V té chvíli se projevila obrovská vnitřní síla našeho vůdce. Zahodil batoh a začal si nandávat lyže. Nemusel nic říkat to jeho odhodlání a víra a naše touha nevzdát to a bojovat, nás donutily udělat totéž. Pomalu sjíždíme dolů. Nevidím, nevnímám, prakticky už mi nepracují žádné smysly, mám vidiny. Ale člověk ve předu jede neuvěřitelně přesně a zdatně se vyhýbá všem překážkám. Mráz se už prokousal všemi vrstvami našeho oblečení a pomalu šimrá už i naše těla. Zastavujeme. Krvavé oči bez lesku se upínají na muže vepředu. Z posledních sil zvedá oči k nebi, strhává si z krku podivný váček, který neustále nosí a drtí ho ve svých dlaních. Jeho popraskané rty něco šeptají. On snad mluví s tím váčkem: „Ted' nadešla tvá chvíle, tak na co čekáš, už není čas, tak ukaž svou sílu...jsi naše poslední šance...prosím!“ Pak si kleknul na zem a hlavu složil k nohám. Vichřice pomalu utichala. Pára, co mu šla od úst se ihned změnila v droboulinké krystalky ledu a padala na zem. Droboulinké krystalky naděje. To byl ted' jediný zvuk, co byl slyšet. Ale, přece snad. Nebo se mi to jen zdá. Jako bych slyšel traktor nebo co? Zdá se, že ostatní to také slyší. Opravdu z pod kopce vyjeli dva sněžné skútry. Každý měl vepředu po červeném kříži. Kříži naděje. Obličej se mi roztáhl do blaženého úsměvu a pak už jsem jen padal a padal. Poslední, co jsem viděl byl obraz vůdce líbajícího svůj váček...

Od těch dob nosím také takový váček-amulet a miluji drsné zasněžené hory, jenž neznají slitování!!!

## Humrovy lapálie 2

### aneb

### Humr v polomených horách

Stalo se, že jsem se 30.11. náhle a živelně rozhodl vyjet ven a zaplašit tak různé chmury a depky, jež nenápadně útočili na mé duševní bohatství, a tak se také stalo. Nechal jsem doma lísteček se zprávou, že se vrátím už v sobotu večer a vzal si mimo jiné i mobilní telefon, jelikož jsem čekal důležitou zprávu. Bohužel už v Satalicích se mi vybila baterka, takže jsem ho s sebou táhl naprosto zbytečně. Ze Satalic jsem měl jet do Všetat a následně do Mělníka, ale vše bylo nakonec jinak. Ze Všetat jsem totiž hrubou navigační chybou dojel do Ústí nad Labem, lébrž jsem si spletl vlak. Průvodčí, co mi prohlížela lístek se smála jako tele, ale nic neřekla. Nakonec jsem se dostal alespoň do Mšena a odtud vyrazil po turistické značce do hlubokých hvozdů a skal. Bohužel již po pěti minutách jsem se ztratil. Zeptal jsem se tedy jedné starší paní kudy tudy. Řekla, abych nechodil po poli, lébrž tam není cesta a připojila ještě asi 15 rad a požehnání. Smál jsem se její formulaci: „Není tam cesta,“ a dle Jirasova vzoru jsem si řekl, že jí tam prostě udělám a za hlasitých protestů oné paní vyrazil směr pole. Opravdu to nebylo moc košer přes čerstvě zorané pole po dešti. Ale vracet se a uznat tak svoji chybu se mi nechce, a tak jdu dál. Bláto mám úplně všude i v uších. Ke všemu se ještě snesla tma, a tak tam klopýtám jak epileptická prasnice po eskalátoru. Nakonec jsem překvapivě našel tu původní cestu i se značkou a situace se tím nepatrně vylepšila. Začalo pěkně přituhovat, čemuž opravdu nejsem rád. Pak jsem se ještě stihl sklouznout z nějaké skály a při té příležitosti si kvalitně narazit prdel o nějaký zbloudilý šutr. Asi po pěti hodinách pochodu jsem našel pěkný malinký převis, ve kterém jsem se celou noc bouchal do hlavy, a chystal se jít spát, jenže moje touha zavřít se do tepla spacáku, co nejrychleji, se mi stala osudnou. Urval jsem totiž jezdce od zipu a ještě mi kamsi zapadl. Baterku jsem samozřejmě neměl, a tak jsem hledal při sirkách. Hledal jsem docela vehementně, tak vehementně, že jsem si trochu propálil spacák, ale nic jsem nenašel.

Rozhodl jsem se tedy, že urvu jezdce od kapsy na bundě, lébrž ho stejně nepoužívám, a tím zamáznu ztrátu na spacáku. Jenže člověk míní, osud mění a tenhle jezdec tam nepasuje. Takže jsem celou noc řešil své depky a zimu. Dobrou noc...

Ráno jsem se vzbudil docela brzo, našel jsem jezdce od zipu, zavřel se ve spacáku a spal dál. Kolem jedenácté jsem se vydal na další pouť, která ubíhala vcelku poklidně až do chvíle než se setmělo. To jsem se totiž ztratil, ale fakt brutálně. Z Dřevčic jsem po půl hodině přišel opět do Dřevčic. Jeden stařík mě posílá zpátky, ale já mám svou hlavu a jdu polem. Přišel jsem úplně někam jinam a vzhledem k tomu, že dneska bych měl odjet, tak musím někam na vlak. Po další hodině pochodu se opět vyjevují v Dřevčicích, což nechápu. Tentokrát už poslouchám radu onoho staříka a odcházím, kam ukazuje. Přes pole, les a potok až jsem došel na silnici. Už fakt nemůžu, a tak jsem si odhlasoval, že těch sedm kilometrů na nádraží dostopuji. Bohužel nejelo ani jedno auto. První přijelo až po čtyřkilometrovém pochodu a ještě jelo na druhou stranu a skoro mě srazilo. První auto mým směrem přijelo až 500 metrů před odbočkou na nádraží-to už jsem nestopoval. Na nádraží jsem se dobelhal už jen silou vůle. Poslední vlak odjel před dvaceti minutami (21:35). SUPER. Začalo sněžit, a tak jsem se rozhodl strávit noc tady na nádraží. Přišla se se mnou pomazlit nějaká kočka, ale byla nějaká divná a místy měla místo kožíšku šmirgl. Až ráno jsem zjistil, že je samej strup a já samá osypka. Byla fakt hnusná. Ale to jsem ještě večer nevěděl, a tak mi ani nevadilo, když si mi lehla za krk. Lavička, na které jsem ležel, byla opravdu úzká, ale nakonec jsem usnul.

V pět ráno mě budí paní dozorčí milým úsměvem a otázkou jak jsem se vyspal. Z takového milého jednání jsem byl tak překvapen, až jsem spadl z lavičky a přilehl tu hnusnou kočku. Pak jsem si zabalil a odjel domů, kde na mě už čekali naši s tříhodinovým pásmem přednášek na téma: co dělat, abych nepřišel domů o den později nebo třeba prosinec: bermudy versus dvojité aquatexové gatě a jak často se mýt, abych nedostal osypky. Poučné. Doporučuji!

## Lahůdka pro jazykové fajnsmekry aneb

### Jazykový štrúdl

Začneme jazykem anglickým a to tak, že hodně zostrá přímo mojí zápočtovou anglickou práci na téma sociální a hyearchické vztahy našich rodin v kontextu státního zřízení. Doufám jen, že bude všemu dobře rozumět. Případné dotazy, náměty a nesrovnalosti ohledně anglického textu, případně slohu, přijímám na své elektronické adrese: [HemrbínLadin@seznam.cz](mailto:HemrbínLadin@seznam.cz).

My parents are very strict and our family has a firm rule. When I or my sister want to go out, so we must say a one week before, because our family has a weeks plan and a month provisory plan. Weeks plan nobody can change(only abstract with §35).

The breakfast is in individual time, because everybody go to work or school in the different time. On Monday, Thursday, and Friday we eat corn flakes with milk and on Tuesday and Wednesday we eat vegetables or fruit salad. On Sunday we never eat, to see a golden pig, but I never see this stupid pig.

The lunch we have in the 1 o'clock P.M. every day. Who doesn't come, so don't eat. The lunch is non fat and low caloric. The last food is in the 5 o'clock P.M., then anybody mustn't eat yet.

When somebody spoil this rule, so it will be punished. Everybody go to the bed in the 9 o'clock P.M. I really don't like this stupid rule, I'm ill from this horrible food. My sister and our fish Jonathan write a petition. We want eat a fat food, we want to go out, we want to go bed at midnight and we want a television and my sister doesn't want be a nun!!!

P.S. Na zápočet bohužel tato práce nestačila. Musel jsem psát zápočtový test.







1. číslo časopisu Jemný s uzávěrkou někdy v říjnu roku 2002 vyšlo 1.1.2003. Časopis neprošel žádnými korekturami textu a to ve smyslu jak slohově- stilistickém, tak ve smyslu pravopysném. Jinými slovy- olé, chyby tu mají přé. Článek Jez jako dvouleté dítě aneb... byl převzat z časopisu Výběr, Balada o hovnech a báseň prdel jsou podepsány a jinak jsem pro tebe všechno ostatní připravil, sepsal a s něhou graficky zprznil sám. Obrázek trempa s ešusem vypůjčen z časopisu Puchejř, ostatní obrázky, včetně čtyřlístkového komiksu staženy z internetu.

**AUTORSKÁ PRÁVA:** ©Pro nekomerční účely dovoleno používat, pod podmínkou uvedení autorů. Pro účely komerce pouze se souhlasem autorů.